

Zdroj: www.czechfreepress.cz/rusko/vzestup-a-pad-sovetskeho-svazu-1-dil-revoluce.html

CARSKÉ RUSKO A ROZLOŽENÍ SIL NA POČÁTKU 20. STOLETÍ

Předem je třeba uvést, že Carské Rusko bylo vzhledem k politice Mikuláše II. odsouzeno k zániku. Jeho konec tedy není vinou, ani "rudých", ani "bílých". Od roku 1888 do 1908 mělo Rusko negativní obchodní bilanci se zbytkem světa v celkové výši 6,6 miliardy zlatých rublů, tj. každý rok se z Ruska vyvezlo o 330 milionů zlatých rublů více, než se dovezlo. V té době suma 6,6 miliardy rublů 1,6x převyšovala hodnotu všech ruských průmyslových podniků a jejich kapitálu k roku 1913. Postupně po odstoupení od nevolnictví (1861) se velikost populace Ruska více než zdvojnásobila (v roce 1858 - 74 milionů, v roce 1914 - 178 milionů), ale zároveň se snížilo množství velkého rohatého dobytka na 29% a malého - na 51%! Vždyť to znamená, že za nevolnictví jedl rolník třikrát více masa, než při přeslovutné svobodě a rozmachu soukromého podnikání. **Ruský Car neměl žádný plán, byl zcela bezradný.**

Zahraniční vlády, banky, obchodní společnosti, průmyslníci a hlavně manažeři „světového zákulisí“ (kabala, patroni koncepcí dohlížející na vývoj procesů) situaci v Rusku pozorně sledovali. Pro proces globálního řízení společnosti je třeba, z jejich pohledu, zabezpečit do rukou administrátorů tohoto procesu dostatek zdrojů a s tím tehdy začínal být z více důvodů celkem velkým problémem. Jedním z těchto důvodů bylo, že roku 1890 v USA začal platit vlivný tzv. Shermanův protitrustový zákon, který měl zabránit zničení USA „velkými hráči divokého západu“ v tehdy ještě nejasném uspořádání světa, ve kterém jádro světové ekonomiky dosud tvořily Evropské koloniální mocnosti. Například v květnu 1911 po vleklém sporu Nejvyšší soud USA nařídil rozdělení Rockefellerova monopolu Standard Oil do 34 „nezávislých“ společností (např. Exxon/Esso, Mobil, Amoco, Chevron, atd.). Přesto Rockefeller o pět let později prohlásil „Započala éra koncernů. Individualismus je pryč a už se nikdy nevrátí“. A věděl, o čem hovoří.

Církevní náboženství již nemělo koncem 19. století sílu určovat světový vývoj. Posluhovači Biblického projektu zotročení lidstva vládou uměle vytvořených sociálních skupin (židovskou diasporou počínaje) a monopolem na mezinárodní lichvu, tedy museli vybrat pro jejich koncepci udržitelné varianty. Ze všech filosofických směrů **vybrali marxismus jako světskou verzi pokračování téže koncepce zotročení lidstva**. Složitost nové situace si vyžádala, aby byli vycvičeni a připraveni budoucí kádři pro realizaci změn. Tak **se zrodili tzv. „profesionální revolucionáři“, jejichž symbolem-ikonou se stal Lev Davidovič Trocký**, dnes tolik oplakávaná „oběť“ stalinismu.

Dobová karikatura Trockého

POZADÍ RUSKÉ REVOLUCE

Profesionální revolucionáři byly do Ruska v roce 1917 odesláni, patřičně zafinancováni dolary, lodí z **New Yorku (Trocký a spol.)** a, patřičně zafinancováni markami, vlakem **ze Švýcarska (Lenin a spol.)**, a hned zaujali nejvyšší funkce ve státní správě i Rudé armádě. Aby si čtenář udělal obrázek, co to bylo za „kádry“ musím citovat V.N. Jemeljanova (určitou dobu poté poradce Chruščova pro blízký východ) o **proniknutí zednářských struktur do komunistického hnutí**. Znovu opakuji, že to nevedl žádný lovec senzací, ani konspirátor, ale vysoce postavený činitel SSSR V.N. Jemeljanov v práci „Desionizace“.

„Poprvé se dostala na pořad dne otázka zednářství už v roce 1920 na 2. kongresu (internacionály pozn. Aut.)... Tajní členové hned několika zednářských loží Zinovjev, Radek, Trocký a další, hrající v té době velkou roli v Kominterně, vynakládali obrovské úsilí, aby z jedné strany zaplnili nově vzniklé mezinárodní komunistické hnutí zednářskými kádry, a z druhé strany aby utnuli v samém zárodku jakékoliv antizednářské vystoupení v Kominterně....., celá řada odpovědných pracovníků strany: poslanců, žurnalistů, až do členů Ústředních výborů, si zachovává těsné vztahy s tajnými společnostmi nepřítel“.

Cílevědomá likvidace představitelů předchozí vládnoucí „elity“ a nejvzdělanějších vrstev ruské společnosti pod rouškou „třídních nepřítel“ během revoluce a občanské války zednářsko-fašistickými revolucionáři, **vedla** po jejím zakončení **k převaze židů v orgánech státní moci, stranického aparátu a ve sdělovacích prostředcích**. Abych jmenoval jeden masakr hovořící za všechny: Posledním frontem občanské války v Rusku byl ve

své podstatě krymský front proti baronu P.N. Wrangelovi. Po Wrangelově útěku za hranice dala krymská skupina armád vedená M.V. Frunzem slovo, že nic nehrozí těm, kteří složí zbraně, což vedlo k ukončení bojů. Hned poté byl Frunze vyšším velením odvelen a v jeho nepřítomnosti **zednářští fašisté Skljanskij, Zalkind (Zemljačka), Béla Kun zavraždili na Krymu kolem 50 000 bílých důstojníků, čímž porušili slib záruky bezpečnosti a tím připravili bolševiky o národně orientované řídicí kádry a zároveň diskreditovali M.V. Frunzeho osobně a bolševiky celkově.** Proč se o tomto hrůzném válečném zločinu nemluví? Protože jej spáchali **žido-zednáři, parazitující na Ruské revoluci.**

Po ukončení Občanské války (1918-21) začala ve vznikajícím Sovětském svazu platit nová doktrína - **tzv. Nová ekonomická politika (NEP), se kterou Trocký počítal od počátku.** Sovětský svaz měl být podle této logiky obří manufakturou - něco jako dnes Čína -, která v „kapitalistických podnicích vypěstuje proletariát pro světovou revoluci“. Ruský lid měl být navíc použit v roli jatečního masa pro zažehnutí světové revoluce. V ruské společnosti ale existovaly přirozeně dva proudy:

- z jedné strany **Sověty (lidové rady) jako orgány místní moci byly zakládány samotnými lidmi, patřícími k různým skupinám a vrstvám.** Tedy „zdola“ probíhalo stanovování a formování státnosti Sovětské moci jako celonárodní přímé a operativní demokracie (**rusky samoděržaví**)
- z druhé strany, od začátku zednářské vedení marxistické strany RSDDS(b) - RKS(b) - VKS(b) formovalo **Sověty vyšších úrovní státní moci a plnilo je, maje za cíl podřízení nižších Sovětů marxistickému projektu i sobě osobně, po dobrém nebo po zlém, pravdou i lží.**

Marxisté-trockisté propásli jim příznivé procesy ve světě, když revoluční situace v zemích Evropy vyprchala, což dělalo světovou marxistickou revoluci v blízké budoucnosti nemožnou. Tyto okolnosti vedly k tomu, že „světové zákulisí“ bylo nuceno souhlasit s **úhlem pohledu V.I. Lenina: nejdříve vybudovat socialismus v jedné zemi. V roce 1921 J.V. Stalin doplnil svým referátem další možnosti „Budování socialismu v jedné zemi“.**

STALIN - POHROMA NEBO ZÁCHRANA?

Jak si všímají někteří badatelé životopisu J.V. Stalina, jeho práce byly napsány jednoduchým jazykem, což z jedné strany zajišťovalo snadné chápání ze strany prostého málo gramotného a špatně vzdělaného pracujícího člověka v postfeudálním Rusku, a z druhé strany přesvědčovalo inteligenci ve stranické špičce o omezenosti J.V. Stalina, který podle jejich mínění nebyl schopen si osvojit „vysoce vědecký“ žargon. Je skutečností, že s mnohými slovy z marxistické literatury (např. imanentní, fideismus, gnozeologie apod.) se v pracích J.V. Stalina téměř nesetkáme. Vůdci-inteligenti a jejich stoupenci i pochlebovači Stalina považovali za špatně vychovaného (bez vybraných způsobů), hrubého, špatně vzdělaného („nedoučený seminarista“), líného (v poslední deportaci nic nenapsal) a v souladu s tím neschopného samostatně myslet. I proto se stal generálním tajemníkem a pohyb Stalina k vrcholům vnitrostranické moci nevyvolal námitky ze strany periferie „zákulisí“ ani od vůdců-inteligentů, kteří předpokládali, že bude snadno manipulovatelný. Stalin navíc nebyl Rus, stejně jako většina vůdců revoluce, byl národností Gruzín, což z jejich pohledu představovalo automatickou garanci potlačení růstu nebezpečí (hlavně po tom co sionisté napáchali) „velkoruského nacionalismu“.

Brzy však pro ně následovala studená sprcha, když se J.V. Stalin ukázal nemanipulovatelným ze strany „vůdců“ - L.D. „Trockého“, G.E. „Zinovjeva“, L.B. „Kameněva“ (píší v uvozovkách, protože to nebyla jejich skutečná jména - pro Rusy byla jistě snesitelnější než skutečná - Apfelbaum, Rosenfeld a spol.) a N.I. Bucharina. Ve výsledku toho, že „vůdci“ z řad „ideových“ marxistů si toho včas nevšimli, časem začali systematicky trpět porážky na všech úrovních od praktické činnosti přes sjezdy a pléna ÚV, čímž veřejná moc začala z rukou těchto „vůdců“ vyklouzávat.

Spory se dále vyostřovaly. **Po smrti Lenina a ztrátě vlivu Trockého začal Stalin rušit závazky SSSR vůči Západu započaté v Nové ekonomické politice.** Rušil koncese na těžbu i nucené práce Sovětů. Rušil pobočky zahraničních bank v zemi a vyměňoval management ruských bank. **Stalin se stal pro celý Západ pohromou.** Na SSSR byla uvalena tzv. Zlatá blokáda, což ale spolu s finanční bublinou nakonec položilo dříve Wall street, než Sověty.

Stalin v roce 1927 spor mezi sebou a Trockým vynesl na kolektivní zhodnocení celou stranou. Z více než 730 tisíc členů strany, kteří se nezdrželi hlasování, hlasovalo pro Stalina 724 tisíc a pro Trockého - 4 tisíce. To znamená, Trockého podpořilo jen o něco více než 0,5% členů! **Nakonec byl Trocký exportován za hranici a už odtud začal pracovat proti SSSR.** Nutnost zničení SSSR vysvětloval takto: „Protože Marx řekl, že komunisté v jedné zemi zvítězit nemohou, pak SSSR nakonec stejně zanikne a svým zánikem způsobí nenapravitelnou škodu komunistickému hnutí, protože pracující třída v ostatních zemích nebude chtít provést celosvětovou komunistickou revoluci. Proto je třeba obnovit v SSSR kapitalismus, nechat v něm vyrůst armádu proletariátu a poté společně s proletariátem ostatních zemí završit komunistickou revoluci v celém světě“.

Ale v té době v SSSR se straničtí a sovětszí pracovníci, které za chamtivost, lenost a tupost snímali s postů, **začali přidávat k Trockému v naději**, že pokud on zvítězí, nechť třeba za cenu zániku SSSR, oni se znova vrátí k tučným státním korýtkům, a tuto zradu své Vlasti ospravedlňovali tak, že „proletariát je nadnárodní, a proto zradou SSSR komunismus nezradíš“. **Spustili proto takzvaný „ilegální boj“ - ve své podstatě neformální zednářskou činnost - proti J.V.Stalinovi a jeho stoupencům za obnovení své moci ve straně a státu, obviňující Stalina z deformace marxismu, narušení norem vnitrostranické demokracie a byrokratizace strany a Sovětské moci. Jejich antisovětská činnost přivedla je samé a mnoho jejich stoupenců ke smrti.**

Pokračování bude: [VZESTUP A PÁD SOVĚTSKÉHO SVAZU 2. DÍL - STALINSKÝ SSSR BĚH O ŽIVOT](#)

Aktuálně použitá literatura:

Jurij I. Muchin - Obelhaný Stalin

VP SSSR - Nastal čas o Stalinovi pohovořit

A.C.Sutton - Wall Street a bolševická revoluce

V.N. Jemeljanov „Desionizace“

D.N.

Sdílet